

РЕШЕНИЕ

№ 579

гр. Перник, 10.09.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и седми август през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията адм. дело № 159 по описа на съда за 2014г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, ал. 1 и сл. от АПК във вр. с чл. 171 и сл. от ЗДвП.

Образувано е по жалба на В.Н.Д. *** против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 10017/2014г. от 21.02.2013г., издадена от Началник група в сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник. Със заповедта е иззето свидетелството му за управление на МПС, поради отнети всички контролни точки и загубено право да управлява МПС. В жалбата се посочва, че издадената заповед е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ. Водещите доводи са, че наказателни постановления, с които са отнемани контролни точки въобще не са му връчвани и поради тази причина същите не са влезли в сила. В съдебно заседание пълномощника на жалбоподателя пледира за уважаване на жалбата, като излага доводи, че наказателните постановления въз основа на които е издаден административния акт не са влезли в сила, с оглед на което издадената заповед е материално незаконосъобразна. Не се заявява претенция за разноски.

Ответникът по жалбата-Началник група в сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата.

Административен съд-Перник, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, от фактическа и правна страна намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да атакува процесната заповед като нейн адресат, срещу надлежна страна. От друга страна, обжалва се подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт.

Жалбоподателят Д. е правоспособен водач от 01.07.1999г.. Същият има право да управлява МПС от категория В и М и формален спор между страните относно това обстоятелство не се заявява.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 13-1393 от 09.08.2007г. на Министъра на вътрешните работи, с която на директорите на ОД "Полиция" и на началниците на структурни звена "Пътна

полиция" при Областните дирекции са упълномощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Отделно от това е представена и заповед № 1421 от 30.10.2012г. на Директора на ОД на МВР Перник, с която е оправомощил началник сектор "ПП", началниците на групи в сектор ПП да прилагат мерките по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Оспорената заповед е издадена на 21.02.2013 г. от Началника на група в сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР-Перник. С нея на оспорващия Д. е приложена принудителна административна мярка с правно основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП- изземване на свидетелството за управление. В мотивите на заповедта е посочено, че на водачът В.Н.Д. са отнети всички контролни точки, с влезли в сила наказателни постановления и е загубил правото да управлява МПС. В заповедта е указано, че може да бъде обжалвана по реда на АПК пред наказващия орган. Липсва указание за срока, в който може да бъде обжалвана. Заповедта е връчена на 31.01.2014г., като жалбата срещу нея е постъпила в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

В административната преписка се съдържа справка за оспорващия, изготвена от административния орган на 21.02.2014г., в която в табличен вид са посочени: наказателните постановления, с които на оспорващия Д. са наложени наказания по ЗДвП; вида и размера на наложените наказания и броя на отнетите контролни точки. С разпореждания от 24.02.2014г., от 06.03.2014г., от 24.03.2014г. и с протоколни определения от проведени открити съдебни заседания на 16.04.2014г. и от 18.06.2014г. са изискани от ответника и от трето неучастващо по делото лице да представят заверени копия от всички влезли в сила наказателни постановления, с които са отнети контролни точки на жалбоподателя, ведно с доказателства за връчването им. В хода на производството са представени копия от НП № 5542 от 25.10.2011г., НП № 454 от 26.09.2012г., НП № 5007 от 06.11.2012г., НП № 547 от 21.02.2013г., НП № 2656 от 28.06.2013г., НП № 4490 от 15.10.2013г., НП № 18668 от 31.03.2010г., НП № 36942/2010г., НП № 39348 от 10.06.2010г., НП № 75406 от 21.09.2010г., НП № 28193 от 02.04.2011г., НП № 116189 от 04.01.2012г., с оглед на което се приема, че заповедта е издадена въз основа на така представените наказателни постановления и именно тези наказателни постановления са мотивирали органа да издаде процесната заповед и същите ще следва да бъдат разгледани по същество:

С Наказателно постановление /НП/ № 5542 от 25.10.2011г., издадено от Началник сектор ПП-КАТ при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушения на чл. 182, ал. 1, т. 5 и чл. 185, предр. 1-во от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в общ размер на 320 лева. За това административно нарушение не се предвижда отнемане на контролни точки. Следователно с това наказателно постановление не са отнети контролни точки и това наказателно постановление не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки. Отделно от това е представено и влязло в сила съдебно решение № 304 от 08.04.2014г., постановено по НАХД № 274/2014г. по описа на районен съд Перник, с което е отменено изцяло това наказателно постановление.

С Наказателно постановление /НП/ № 454 от 26.09.2012г., издадено от Началник сектор ПП-КАТ при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушения на чл. 100, ал. 3 и чл. 157, ал. 6 от ЗДвП е наложено на основание чл. 179, ал. 5 от ЗДвП административно наказание глоба в размер на 50 лева. За тези административни нарушения не се предвижда отнемане на контролни точки.

Следователно с това наказателно постановление не са отнети контролни точки и това наказателно постановление не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки.

С НП № 5007 от 06.11.2012г., издадено от Началник сектор "ПП" към ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушения на чл. 6 и чл. 157, ал. 6 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 3, т. 5 и чл. 185 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 50 лева и на основание Наредба № I-1959 на МВР са отнети 4 контролни точки. НП е връчено на Д. на 06.02.2014г., който го е обжалвал в законоустановения срок и с решение № 386 от 28.04.2014г., постановено по НАХ № 272 по описа на районен съд Перник за 2014г. същото е отменено изцяло като незаконосъобразно. То следователно към дата на издаване на атакуваната заповед това наказателно постановление не е било влязло в сила и не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки.

С НП № 547 от 21.02.2013г., издадено от Началника на сектор ПП при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 104А от ЗДвП и чл. 157, ал. 6 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 70 лева и на основание Наредба № Iз-2539 на МВР са отнети 6 контролни точки. НП е връчено на Д. на 06.02.2014г., т. е. една година след издаване на атакуваната заповед. С оглед на това, това наказателно постановление, към дата на издаване на процесната принудителна мярка не може да послужи като фактическо основание за издаването ѝ, тъй като наказателното постановление не е влязло в сила към 21.02.2013г..

С НП № 2656 от 28.06.2013г., издадено от Началника на сектор ПП при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 157, ал. 6 и чл. 147, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 185 и чл. 181, т. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 50 лева. За тези административни нарушения не се предвижда отнемане на контролни точки. Следователно с това наказателно постановление не са отнети контролни точки и това наказателно постановление не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки. Отделно от това към дата на издаване на процесната заповед това наказателно постановление не е съществувало в правния мир.

С НП № 4490 от 15.10.2013г., издадено от Началника на сектор ПП при ОД на МВР-Перник, на оспорващия за нарушение на чл. 137А, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева и на основание Наредба № Iз-2539 на МВР са отнети 6 контролни точки. НП е връчено на Д. на 06.02.2014г., т. е. една година след издаване на атакуваната заповед. Наказателното постановление е обжалвано в законоустановения срок и с решение № 262 от 11.04.2014г., постановено по НАХ № 273 по описа на районен съд Перник за 2014г. същото е отменено изцяло като незаконосъобразно. То следователно към дата на издаване на атакуваната заповед това наказателно постановление не е било влязло в сила и не може да послужи като фактическо основание за прилагане на принудителни административни мерки. Отделно от това към дата на издаване на процесната заповед това наказателно постановление не е съществувало в правния мир.

С НП № 18668 от 31.03.2010г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 183, ал. 4, т. 6 и на чл. 185 от ЗДвП са наложени административни наказания глоби в общ размер на 70 лева и на

основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 6 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 16.02.2011г. и носи печат, че е влязло в сила на 24.02.2011г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 24.02.2011г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 36942 от 03.06.2010г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 182, ал. 1 и на чл. 185, ал. 1, т. 3 от ЗДвП са наложени административни наказания глоби в общ размер на 110 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 3 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 16.02.2011г. и носи печат, че е влязло в сила на 24.02.2011г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 24.02.2011г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 39348 от 10.06.2010г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 8 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 11.03.2011г. и носи печат, че е влязло в сила на 19.03.2011г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 19.03.2011г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 75406 от 21.09.2010г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 185 и на чл. 182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 60 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 3 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 16.02.2011г. и носи печат, че е влязло в сила на 24.02.2011г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 24.02.2011г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 28193 от 02.04.2011г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 183, ал. 4, т. 7 и на чл. 185 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 60 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 8 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 20.01.2012г. и носи печат, че е влязло в сила на 28.01.2012г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 28.01.2012г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване

на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

С НП № 116189 от 04.01.2012г., издадено от Началника на отдел ПП при СДВР, на оспорващия, за нарушения на чл. 183, ал. 4, т. 7 и на чл. 179, ал. 3, т. 4 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в общ размер на 350 лева и на основание Наредба № Из-1959 на МВР са отнети 8 контролни точки. Върху наказателното постановление е направено отбелязване, че същото е връчено с обратна разписка носеща дата 19.10.2012г. и носи печат, че е влязло в сила на 27.10.2012г.. По делото не се твърди и няма данни посоченото НП да е обжалвано по съдебен ред. С оглед на изложеното, съдът приема, че НП е влязло в сила на 27.10.2012г., когато е изтекъл 7-дневният срок за обжалване на НП, считано от датата на връчването му, с оглед нормата на чл. 64, б. "б" във връзка с чл. 59, ал. 2 от ЗАНН.

Други наказателни постановления административния орган не представя.

Въз основа на установената по делото фактическа обстановка, съдът намира жалбата за основателна и прави следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, действал в кръга на предоставените му правомощия и въз основа на надлежно упълномощаване. Спазена е установената от закона форма- актът е в писменна форма, но това не е достатъчно да се приеме, че същият е законосъобразен. Същият е издаден в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Непосочването на фактическите основания за издаването на акта представлява абсолютно основание за отмяната му като незаконосъобразен. Фактическите основания са юридическите факти, от които органът черпи упражненото от него публично субективно право и са необходим ограничителен белег на това право. Липсата им не просто не позволява неговото индивидуализиране, а сочи пряко на отсъствието му. Органът се е задоволил да впише в заповедта единствено "отнети всички контролни точки с влезли в сила наказателни постановления" и видно от нея не е посочено нито едно фактическо основание, което да обоснове приложението на чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Ако органът бе посочил наказателните постановления, въз основа които е достигнал до извода за отнемане на 39 контролни точки, би дал възможност на оспорващия да упражни ефективно правото си на защита, а на съда да осъществи цялостен контрол върху издадената заповед. В хода на съдебното производство се представя справка за нарушител за визираните в хипотезата на чл. 171, т. 4 от ЗДвП юридически факти, но това според състава не игнорира задължението на органа да изложи конкретните фактическите основания в самия акт. В случая се разглежда принудителна мярка, която се налага при осъществени юридически факти и релевантните юридически факти са влезлите в сила наказателни постановления, които следва да бъдат представени, за да може да се приеме, че съществуват в правния мир. На следващо място административният орган следва и да докаже, че същите са влезли в сила, т.е. че са връчени по надлежния ред, че не са оспорени или оспорването срещу тях е отхвърлено. В случая се налага убеждението, че административния орган при постановяване на своя акт въобще не се е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, с което е допуснал нарушение на чл. 35 от АПК. В подкрепа на това е и писмо от ответника приложено по делото, с което същия заявява, че представя само наказателните постановления издадени от структурите на ОД на МВР-Перник, като по отношение на останалите посочени наказателни постановления

в справка за нарушител следвало да се потърсят от издалия ги териториален орган от структурата на МВР. То следователно органът е пренебрегнал задълженията си да събере всички релевантни за постановяване на акта доказателства, непосредствено да се запознае с тях и именно въз основа на тях да постанови своя акт. Представената в хода на съдебното производство справка за нарушител е само индиция за наличието на фактически основания за налагането на мярката. Справката не може да замести визириания в чл. 58, ал. 1 от ЗАНН факт. Тя не установява по надлежен начин влизането в сила на наказателните постановления, с които са отнети контролните точки. Именно, за да се установят ясно фактите, на които органът основава налагането на мярката, е необходимо същите да бъдат посочени в оспорваната заповед или поне в нея да бъдат инкорпорирани други актове, които съдържат достатъчно информация за релевантните факти. В случая това не е направено от административния орган. Оспорената заповед е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като неизлагането на фактически основания (мотиви) в процесния административен акт, представлява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като е накърнено правото на защита на жалбоподателя и е самостоятелно основание за отмяна на приложената принудителна мярка. Съдът намира, че от събраните по делото доказателства не се доказват фактическите основания, описани в оспорената заповед. На първо място административния орган в издадената заповед не е посочил на кои наказателни постановления се позовава при издаване на неговия акт, за да може съда да осъществи цялостен контрол върху неговото волеизявление, а от различните формати на компютърни разпечатки от справки за нарушител не може да се направи еднозначен извод кои наказателни постановления са влезли в сила към дата на издаване на мярката. Следва да се отбележи, че справката за нарушител не е включена в съставомерността на посочената от органа правна норма за да се цени като годно доказателство и само въз основа на нея да се издаде принудителната мярка. Горното мотивира да се приеме, че ответника по жалбата не е спазил законоустановената форма, постановил е немотивиран административен акт, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, който би следвало да се отмени в условията единствено на чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

За пълнота и основавайки се на представените от страните писмени доказателства съдът намира още и че оспореният административен акт е материално незаконосъобразен. В разпоредбата на чл. 157, ал. 3 от ЗДвП е предвидено, че Министърът на вътрешните работи с наредба определя първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение. За процесния период е действала Наредба № 13-1959 от 27.12.2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от Министъра на вътрешните работи /отм., бр. 1 от 4.01.2013г., в сила от 4.02.2013г./, съгласно която първоначалният максимален размер на контролните точки е 39, съгласно чл. 2, ал. 1, а контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление видно от чл.

3, ал. 1. Следователно, отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 от ЗДвП), а частта от наказателното постановление, с която е направено отбелязване на конкретния брой отнети точки, има характер на констативен административен акт. Аргумент в подкрепа на това тълкуване е текстът на чл. 5, ал. 1 от Наредбата, съгласно който броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции "Полиция". С цитираната по-горе Наредба министърът на вътрешните работи е възложил на службите за отчет на водачите на МПС в структурите на МВР да водят на отчет и броя на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки според отбелязванията във влезлите в сила наказателни постановления за броя на отнетите точки за съответното нарушение. Щом като отчетът на отнетите контролни точки се води въз основа на отбелязванията в наказателните постановления, изводът е, че наказателното постановление в частта му, с която е отбелязан броят на отнетите точки, има удостоверявателна функция, като удостоверява, че поради извършеното нарушение на правилата за движение, за което е наложено административно наказание, от наличните контролни точки на водача по силата на закона се отнемат отбелязаният брой такива. Първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Настоящия състав приема за доказано, че на оспорвания Д. с влезли в сила наказателни постановления с №№ 18668 от 31.03.2010г., 36942/03.06.2010г., 39348/10.06.2010г., 75406/21.09.10г., 28193/02.04.2011г. и 116189/04.01.2012г. са отнети 36 контролни точки /6+3+8+3+8+8-36/. Твърденията на жалбоподателя, че тези наказателни постановления не са му връчени и поради тази причина не са влезли в сила остават недоказани. Доколкото връчването на постановленията е процесуален способ за уведомяване на дееца за наложените му санкции, то следва да се има предвид, че най-късно към датата на връчване на процесната заповед за прилагане на принудителната административна мярка, водачът е известен за съществуването на актове за ангажиране на административнонаказателната му отговорност, като липсват данни да ги е обжалвал пред компетентния районен съд по реда на чл. 59 от ЗАНН, нито към отбелязаните дати на връчване в условията на чл. 58 ал.2 от ЗАНН, нито към момента на узнаване след като бяха представени по настоящото дело справките за нарушител и копия от някои наказателни постановления. Поради това следва да се приеме, че тези наказателни постановления са влезли в сила и се ползват с правния ефект на стабилни актове. По отношение на останалите коментирани по-горе наказателни постановления настоящия състав приема, че с тях не са отнемани контролни точки. Също така в общия брой на отнетите контролни точки не се включва и НП № 5007 от 06.11.2012г., което към дата на издаване на заповедта, най-малкото не е било връчено, не е влязло в сила и не може да се ползва за годно основание да се из земе свидетелството за управление на МПС, а отделно от това към дата на произнасяне е и отменено с влязло в сила съдебно решение.

С оглед на изложеното, по делото не се установиха материално правните предпоставки административният орган да упражни правомощието си по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Това прави оспорената заповед № 10017/2013г. от 21.02.2013г., издадена от Началника на група сектор Пътна полиция при ОД на

МВР-Перник незаконосъобразна, като издадена и в нарушение на материалния закон, поради което същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора се дължи произнасяне и по разностите. Тъй като такива не са поискани от страните такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдия при Административен съд Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед 10017/2013г. от 21.02.2013г., издадена от Началник група в сектор Пътна полиция при ОД на МВР-Перник, с която на В.Н.Д. *** е наложена принудителна административна мярка "изземване свидетелството за управление на МПС" по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: